

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobkyně **Ing. E. M.**, zast. advokátem JUDr. Janem Havlem, se sídlem Přemyslova 457, Kralupy nad Vltavou, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2004, č. j. 38 Ca 559/2001 – 44,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2004, č. j. 38 Ca 559/2001 – 44
se z r u š u j e a věc **se mu v r a c í** k dalšímu řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně - stěžovatelka kasační stížností brojí proti výše označenému rozsudku soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2001, č. j. ŽPaZ 3787/01-Št. ve věci vydání nesouhlasu se zásahem do krajinného rázu oplocením pozemku parc. č. 90/2 v k. ú. Z. dle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů. Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.). Žalovaný především nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž porušil povinnost mu uloženou v ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu; pro posouzení skutečné situace na místě sám si neopatřil potřebné informace; vycházel údajně z dlouhodobých pozorování, aniž by ale tato byla během projednávání věci doložena. Soud v odůvodnění rovněž uvedl, že nelze souhlasit s žalobkyní, že při zjišťování podkladů odvolací orgán nevycházel z detailní znalosti stavu věci, ale vycházel z dlouhodobých

pozorování, aniž by se však jakkoli s tímto závěrem vypořádal a zůstal pouze u tohoto konstatování. Závěry učiněné žalovaným jsou pouze ničím nepodloženou domněnkou. Při skutečné znalosti podstaty věci a důkladném prověření místních poměrů a podmínek by musel být proveden především zcela jiný závěr o přístupu na pozemek, protože původní cesta i vjezd by v případě oplocení zcela jednoznačně zůstaly zachovány. Stěžovatelka považuje za nesprávný závěr soudu o tom, že žádná z uvedených žalobních námitek nebyla důvodná; soud přitom neprovedl vlastní dokazování a spokojil se výlučně s tím, jak věc hodnotily správní orgány. Nesprávný je dle přesvědčení stěžovatelky rovněž názor soudu i pokud jde o pojem volná krajina. Jeho výklad soudem učiněný v tom smyslu, že zákon č. 114/1992 Sb. jej skutečně nezná, ale „používá se běžně“ k charakterizování místa či oblasti, do které nezasahuje stavební činnost a plynule nenavazuje na zástavbu obce; právě tento pojem a jeho použití v souvislosti se zákonem č. 114/1992 Sb. mělo zásadní význam na přijetí rozhodnutí správních orgánů. K podstatě věci se nevyjádřil žádný nezávislý odborník, žádný důkaz nebyl proveden ani před soudem, přestože soud může provést i jiné než navržené důkazy. Stěžovatelka požaduje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k namítaným vadám řízení a nedostatku zjištění skutkové podstaty uvedl, že dne 30. 5. 2001 provedl na místě samém prověření věci formou pochůzky v terénu. Nejednalo se o místní šetření dle správního řádu. Z toho důvodu nebyla o tomto úkonu stěžovatelka vyrozuměna, ani nebyl vyhotoven protokol. Pozemek stěžovatelky je volně přístupnou součástí krajiny bez označení, že se jedná o soukromý majetek, kam je vstup zakázán. Situaci lze na místě prověřit také z veřejné cesty vedoucí podél pozemku parc. č. 90/2, bez nutnosti vstupu na pozemek stěžovatelky. K porušení ust. § 62 zákona č. 114/1992 Sb. tak nedošlo. V otázce umístění pozemku ve „volné krajině“ je žalovaný toho názoru, že se jedná o pozemek nacházející se mimo zastavěné území obce, v lokalitě velmi málo dotčené lidskou činností, který sice sousedí se stávající zahradou, ale terénně navazuje na les a tedy na volnou krajinu. Dle konceptu územního plánu je pozemek označen Spz pro funkční využití jako krajinná zóna s přírodním a zemědělským využitím. V bezprostřední blízkosti, tedy nikoli ve vzdálenosti 400 m, jak uvádí stěžovatelka ve správním řízení, předmětného pozemku, se nachází biocentrum „S. r.“. Toto je prokazatelné z územně technického podkladu nadregionálního a regionálního územního systému ekologické stability ČR, schváleného Ministerstvem pro místní rozvoj a Ministerstvem životního prostředí. Dle tohoto podkladu je součástí regionálního biocentra „S. r.“, pozemek parc. č. 82/7 v k. ú. Z., což je les, který přímo navazuje na pozemek parc. č. 90/2 stěžovatelky. Část pozemku parc. č. 82/8, tj. část úvozové cesty, která končí na hranici pozemku stěžovatelky, je též součástí uvedeného biocentra. Vzdáleností 400 m od pozemku stěžovatelky zřejmě tato míní přírodní památku „S. r.“, která však bezprostředně navazuje na regionální biocentrum. Žalovaný je názoru, že oplocení pozemku parc. č. 90/2 je z pohledu orgánu ochrany přírody a krajiny nepřijatelné, zahradnická činnost je zde s ohledem na přírodní ráz předmětné lokality nežádoucí. Ve správním řízení bylo vydáno negativní stanovisko především z důvodu ochrany krajinného rázu, který je podle § 12 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Umístění požadované stavby stěžovatelky by harmonické vztahy v krajině narušilo. Požadované souvislejší sledování migrace zvěře v krajině je dle názoru žalovaného v daném případě nadbytečné. Stěžovatelka rovněž podala podnět k přezkoumání rozhodnutí v mimoodvolacím řízení, tento podnět Ministerstvo životního prostředí odložilo. Žádná z uplatněných kasačních námitek není opodstatněná, žalovaný má za to, že skutkový stav věci byl zjištěn v souladu s právními předpisy; považuje kasační stížnost za bezpředmětnou a navrhuje její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Ze spisového materiálu vyplynulo, že stěžovatelka požádala dne 29. 1. 2001 Okresní úřad, referát životního prostředí v Mělníku o vydání souhlasu se zásahem do krajinného rázu, který měl spočívat ve stavbě oplocení na pozemku č. parc. 90/2. K žádosti současně předložila výpis z katastru nemovitostí, projektovou dokumentaci pro stavební úpravy na pozemku (oplocení, studna, zásobní nádrže na vodu, el. přípojka, objekt dílny a skladu), snímek z pozemkové mapy, plán pozemku a popis plánovaného oplocení, kopii vyjádření MÚ Kralupy nad Vltavou ke stavbě oplocení. Podnikatelským záměrem stěžovatelky bylo využití pozemku jako zahrady pro pěstování květin a okrasných rostlin a dřevin. Za účelem projednání žádosti bylo dne 19. 2. 2001 na místě samém provedeno místní šetření za přítomnosti stěžovatelky (zápis není obsažen ve spise). Dne 5. 3. 2001 vydal správní orgán rozhodnutí č. j. 01/RŽP/1482, kterým vyslovil nesouhlas se zásahem do krajinného rázu podle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. V odůvodnění uvedl, že bylo provedeno místní šetření, dále konstatoval, že pozemek přesahující výměru 1 ha leží mimo zastavěnou část obce, nachází se ve volné krajině a z hlediska ochrany přírody a krajiny je výstavba oplocení nežádoucí, došlo by k závažnému narušení krajinného rázu vytvořením nepropustné bariéry pro řadu volně žijících živočichů, omezila by se zejména migrace živočišných druhů ve vztahu k biocentru, který na předmětný pozemek přímo navazuje. Konstatoval, že pávě bezbariérově uspořádaná volná krajina vytváří charakteristický ráz této části okresu i kraje, který je žádoucí zachovat i z důvodu ekologické stability lokality.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání, v němž především namítá, že důvody, které správní orgán uvádí neodpovídají skutkovému stavu věci. Poukazuje na to, že oplocení by znamenalo pouze oplocení dvou stran, když pozemek je již ze dvou přilehlých stran oplocen sousedícími zahradami. Dále namítá, že krajina v daném místě není krajinou volnou, jak je uvedeno, neboť se v těsné blízkosti jejího pozemku nacházejí oplocené zahrady. Správní orgán odkazuje na těsnou blízkost biocentra, toto však nikterak nespecifikuje ani jeho existenci ničím nedokládá. Co se týče migrace živočichů, tuto připouští, ovšem nemůže dojít k nepropustné bariéře, když migrace nesměruje na pozemek č. parc. 90/2, č. parc. 784 a 788, kde již oplocení stojí, ale jiným směrem (což dokumentuje parcelními čísly pozemků). Podél hranice pozemku parc. č. 90/2, 91 a 82/7 je zcela volný, 4 m široký pruh bez lesního porostu, jemuž se živočichové vyhýbají, protože jim toto místo neposkytuje žádnou ochranu; jedná se právě o to místo, kde by měla být postavena delší část plotu. Stěžovatelka navrhla doplnění stávajícího šetření o důkazy, a to provedení podrobného místního šetření. Doložila kopii snímků pozemkové mapy s naznačením předpokládané výstavby plotu s vyznačením plotů již stojících. O podaném odvolání žalovaný vyrozuměl jako účastníka MÚ Kralupy nad Vltavou, který zaslal stanovisko k zamýšleným stavebním úpravám; uvedl v něm že oplocení pozemku č. parc. 90/2 v k. ú. Z. není v rozporu s konceptem územního plánu města, pozemek je označen v územním plánu pro funkční využití jako krajinná zóna s přírodním a zemědělským využitím. Pro zemědělská využití je přitom v některých případech nutné oplocení, jde o oplocení navazující na současně oplocení sousedního pozemku. Ve spisovém materiálu je založen samostatný list - blíže neidentifikovatelná fotokopie, v níž je uvedena řada údajů, označujících, mimo jiné, popis lokality, popis současného stavu bioty, pořad. číslo v OG RBC 28, mapoval Ing. H., M., A., spol. s r. o. L., 1997, není přitom zřejmé, k čemu byl daný materiál vyžádán, resp. za jakým účelem byl pořízen a je ve spise založen. Dále spisový materiál obsahuje rozhodnutí žalovaného o odvolání. V něm žalovaný uvádí, že přezkoumal napadené rozhodnutí včetně

správního spisu a prověřil stav věci na místě samém dne 30. 5. 2001. V odůvodnění rozhodnutí uvádí, že realizací uvažovaného oplocení by opravdu došlo ke snížení stávajícího krajinného rázu a byly by narušeny migrační trasy živočichů. Dále konstatuje, že pokud je namítáno, že stavba není navrhovaná do volné krajiny, protože navazuje na již stávající oplocení, jedná se o oplocení z dřívější doby, přitom obec Z. nemá dosud schválený územní plán. Co se týče zpochybňovaného biocentra, uvádí žalovaný, že se jedná o bezprostřední sousedství pozemku s vymezeným unikátním regionálním biocentrem (pořadové číslo 28) – žalovaný zřejmě odkazuje na výše zmiňovaný dokument z roku 1997; dále připouští, že zamýšlená stavba sice navazuje na sousední zahrady, je však umístěna do volné krajiny mimo soustředěnou zástavbu. Z pohledu ochrany krajiny a přírody není možno však oplocenou část dále rozšiřovat, pozemek by měl nadále sloužit původnímu účelu a být součástí volné krajiny. Uvádí v této souvislosti, že toto hodnocení vyplývá z posouzení požadovaného umístění stavby ze širšího prostorového hlediska s přihlédnutím k současnému využití ploch. Žalovaný tak setrval na hodnocení stavu a dospěl ke stejnému závěru jako správní orgán I. stupně; protože ve výroku prvostupňového orgánu bylo nepřesně uvedeno katastrální území, bylo rozhodnutí žalovaným změněno, když důvodem změny byla pouze oprava označení.

Proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu, v níž namítá, že v předchozích řízeních byla krácena na svých právech. Především namítá, že odvolací orgán se v odůvodnění svého rozhodnutí dovolává místního šetření, o tomto však nebyla vyrozuměna, součástí spisu nebyl žádný záznam o prověření stavu věci ani o tom, kdo jej provedl, žalovaný mimo jiné porušil ust. § 62 zákona č. 114/1992 Sb. Uvádí, že oba správní orgány označují stavbu za nežádoucí z hlediska zachování ekologické stability předmětné lokality, omezení migrace živočichů; přitom argumentují, že by měl pozemek sloužit původnímu účel, tedy být ornou půdou, nikoli zahradou. Oba správní orgány argumentují pojmem „volná krajina“, tento pojem zákon v § 3 nezná a nevymezuje. Při znalosti existující reálné situace v terénu, tak jak ji popsala a zdokumentovala, nemůže v případě dotčeného pozemku jít o volnou nikterak nenarušenou krajinu vzhledem k existujícím oploceným zahradám, které jdou až ke hranici lesa, který je místem, které volnému pohybu živočichů nebrání. V rozporu se skutečností je i tvrzení o ovlivnění regionálního biocentra, když je z přiložených map zřejmé, že se o bezprostřední sousedství pozemků rozhodně nejedná. Stěžovatelka tedy uplatnila v žalobě řadu námitek stran rozhodnutí žalovaného, zejména že nevycházelo z řádných relevantních důkazů, ale pouze z domněnek bez znalosti stavu věci.

Městský soud v napadeném rozsudku zkonstatoval obsah správního spisu a průběh celého správního řízení, dále uvedl dotčená ustanovení zákona č. 114/1992 Sb., vymezil základní pojmy dle § 3 cit. zákona – územní systém ekologická stabilita krajiny, významný krajinný prvek, biotop, ekosystém, krajina. Dále uvedl, že nemůže přehodnocovat důkazy, které správní orgán jinak v úplnosti soustředil a svým právním názorem vázat správní orgán k jinému hodnocení; to by představovalo nedovolený zásah. Přitom uvádí, že tak by mohl napadené rozhodnutí zrušit, kdyby důkazy byly provedeny způsobem nezákonným v nedostatečném rozsahu pro odůvodnění skutkových zjištění nebo kdyby závěry, k nimž správní orgán dospěl, neměly v provedených důkazech oporu nebo s důkazy byly v logickém rozporu. V daném případě však soud setrval na hodnocení a závěru, který učinily správní orgány, tedy, že oplocení pozemku, tak jak je projektováno, je v rozporu se zájmy ochrany krajiny a přírody v dané lokalitě. Uvádí, že odborné podklady vymezují územní systém ekologické stability, tyto byly zpracovány na základě odborných dlouhodobých pozorování. Dále v odůvodnění konstatuje, že pojem volná krajina není v zákoně vymezen, avšak používá

se běžně k charakterizování místa či oblasti, do které nezasahuje stavební činnost a plynule nenavazuje na zástavbu obce. Dále soud dovozuje nutnost porušení kontinuity úvozové cesty z příložené technické zprávy zpracované společností A. z roku 1995, k této se však na žádném místě rozhodnutí žalovaného nevyjadřuje. Uvádí-li soud, že oplocení pozemku tak, jak je projektováno, je v rozporu se zájmy ochrany krajiny a přírody, není zcela zřejmé, zda (právě s odkazem na zmiňovanou technickou zprávu) by v rozporu se zájmy ochrany a krajiny bylo též ohraničení pozemku jiným způsobem, tedy než pletivem ve výši 2 m s doplněním ostnatého drátu, zda např. postačí změny co se týče způsobu oplocení.

Dle přesvědčení Nejvyššího správního soudu a byly dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť nebylo provedeno dostatečné dokazování pro odůvodnění skutkových zjištění, důkaz, který byl žalovaným použit, byl získán nezákonným způsobem a závěry, k nimž žalovaný dospěl, nemají oporu ve spise.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s hodnocení důkazů Městským soudem, resp. není zřejmé, jaké důkazy měl soud na mysli, tvrdí-li, že odborné podklady byly zpracovány na základě dlouhodobých pozorování. Jediným důkazem seznatelným ze správního spisu bylo provedení místního šetření v řízení před správním orgánem I. stupně (i když spis neobsahuje záznam z tohoto šetření). V odvolacím řízení důkaz navrhovaný stěžovatelkou, a to podrobné místní šetření v dané lokalitě, nebyl proveden. Své rozhodnutí opřel odvolací orgán o provedené šetření na místě samém dne 30. 5. 2001, přitom o něm nebyla stěžovatelka vyrozuměna. Soud v této souvislosti k námitce stěžovatelky stran neumožnění účasti v řízení setrval na stanovisku žalovaného k žalobě, neshledal přitom v postupu odvolacího orgánu s odkazem na ust. § 62 zákona č. 114/1992 Sb. žádné pochybení.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje se závěrem, který žalovaný až ve vyjádření k žalobě učinil, a na němž soud setrval, totiž, že v daném případě šlo o postup pracovníků odvolacího orgánu podle cit. ustanovení, nikoli o místní šetření provedené podle správního řádu, a proto o něm nebyla stěžovatelka vyrozuměna.

Podle ust. § 62 odst. 1 cit. zákona pracovníci všech orgánů ochrany přírody, kteří se při výkonu své pracovní činnosti prokáží služebním průkazem, mají právo vstupovat v nezbytných případech na cizí pozemky při plnění úkolů vyplývajících z tohoto zákona a dalších předpisů na úseku ochrany přírody a krajiny. Mohou přitom provádět potřebná šetření, sledování, dokumentaci a požadovat informace, nezbytné ke zjištění stavu přírodního prostředí.

Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybňuje právo žalovaného provést ohledání na místě samém, neztotožňuje se však s tím, že není jeho povinností o takovém úkonu vlastníka pozemku vyrozumět. Z dikce výše uvedeného ustanovení ostatně předpoklad účasti dotčené osoby, popř. jiné oprávněné osoby, přímo vyplývá, je-li realizace práva vstupu na pozemek vázána na povinnost prokázat se služebním průkazem; a contrario osoby, které se služebním průkazem neprokáží, nemají právo vstupu na pozemek. Není potom zřejmé, komu by totožnost pracovník prokazoval, nebylo-li by na místě žádné osoby s právem součinnosti. Uvedené ustanovení je zákonným průlomem do ústavní zásady nedotknutelnosti vlastnictví; upravuje pouze oprávnění a jeho rozsah pracovníka správního orgánu vstupovat na cizí pozemek. Tím však není dotčeno ust. § 38 zákona č. 71/1967 Sb., které je nutno aplikovat vždy, je-li vedeno správní řízení. Stejně tak není dotčeno ust. § 3 odst. 1 a 2, resp. § 4 odst. 1 cit. zákona.

Podle odstavce 3 ust. § 38 cit. zákona k místnímu ohledání přizve správní orgán účastníka řízení a toho, kdo je oprávněn předmětem ohledání nakládat. Ohledání je jeden z nejbezpečnějších důkazů umožňujících správnímu orgánu, aby si mohl na základě vlastního pozorování a přímého srovnání zjištěných skutečností s výsledky dosavadního šetření učinit potřebné závěry pro rozhodnutí. O ohledání jako o každém jiném důkazu musí být sepsán protokol, v něm musí být provedený předmět ohledání popsán, popř. se pořídí jeho náčrt nebo fotodokumentace. Účastníci řízení musí být k ohledání přizváni, mají právo klást otázky svědkům, popř. znalcům, jsou-li přítomni. (V daném případě však znalecké posouzení nebylo provedeno, ačkoli to stěžovatelka navrhovala).

Žalovaný v dané věci nepostupoval v souladu se zákonem, nelze proto provedené „šetření“, které žalovaný vzal za podklad svého rozhodnutí, označit za důkaz. Jeho rozhodnutí potom postrádá přesvědčivé odůvodnění, když na základě šetření, které nelze za důkaz považovat, pouze konstatuje, že pozemek navazuje na volnou krajinu, dále co se týče zpochybňovaného biocentra odkazuje na pořadové č. 28, aniž podkladový materiál pro své hodnocení specifikuje, závěrem odůvodnění konstatuje, že remízek s břizami je součástí nenarušené volné krajiny, stavba sice navazuje na sousední zahrady, je však umístěna do volné krajiny, není žádoucí z pohledu orgánu ochrany přírody oplocenou část dále rozšiřovat.

Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné doklady pro rozhodnutí. Přitom není vázán jen návrhy účastníků řízení. Samo rozhodnutí pak musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci (§ 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46 zákona č. 71/1967 Sb.). Podle § 3 odst. 2 správního řádu správní orgány jsou povinny postupovat v řízení v úzké součinnosti s účastníky a dát jim vždy příležitost, aby mohli svá práva účinně hájit, zejména se vyjádřit k podkladu rozhodnutí a uplatnit své návrhy; rovněž jim musí poskytovat pomoc a poučení, aby pro neznalost právních předpisů neutrpěli v řízení újmu. Základní zásadu správního řízení - zásadu materiální pravdy, vyjádřenou v ust. § 3 odst. 4 správního řádu, porušil žalovaný jednak tím, že neumožnil stěžovateli seznámit se a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, a dále tím, že dostatečně spolehlivě neověřil její tvrzení a neprovedl jí navrhované důkazy, a to ve vztahu k dotčeným ustanovením zákona č. 114/1992 Sb. (viz § 4 až § 54).

Není tedy zřejmé z jakých podkladů poté soud dospěl k závěru, že odborné podklady byly zpracovány na základě dlouhodobých pozorování; přitom sám žalovaný naopak ve vyjádření uvádí, že požadované souvislejší sledování migrace zvěře v krajině je nadbytečné, tudíž je zjevné, že žádné dlouhodobé pozorování neexistuje. Má-li být odborným relevantním podkladem označený list ORG 28, je třeba uvést, že tento pochází z roku 1997 a není zřejmé za jakým účelem byl ve spisu založen až k rozhodnutí o odvolání, není jako důkaz zmiňován správním orgánem v I. stupni, nelze ani dovodit, že stěžovatelka o jeho existenci má povědomí. Posuzoval-li žalovaný situaci v dané lokalitě v roce 2001, nelze bez dalšího vycházet z hodnocení před pěti lety, aniž by správní orgán, při respektování ustanovení § 3 odst. 4 zákona č. 71/1967 Sb. dostal své povinnosti zjistit úplný a přesný stav věci v době, kdy rozhodoval, tedy zjistil všechny skutečnosti, které jsou pro věc významné. Žalovaný měl proto, neučinil-li tak správní orgán v I. stupni, dostát tomuto požadavku a provést minimálně nová šetření, jak navrhovala stěžovatelka, když si ve věci odborného posouzení nevyžádal posudek, z něhož by bylo možno spolehlivě odpovědět na sporné otázky stran současného charakteru lokality, vymezení biocentra a přírodní památky „S. r.“, ohrožení

migrace žijících živočichů, atd. sám, ač pro takový postup byly dány objektivně důvody. Zcela potom pominul vyjádření stavebního úřadu o účelu využití dotčených pozemků.

V daném případě soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení spolehlivě nezjišťované, resp. zjištěné v rozporu se zákonem. Nejvyšší správní soud proto postupem dle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek zrušil. V dalším řízení je Městský soud vázán právním názorem obsaženým v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí rozhodne Městský soud v Praze i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 15. září 2005

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu